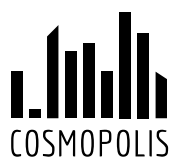

CAZ FREAROVÁ

MRAZIVÁ KRUTOST

RODINA, KTERÁ DRŽÍ POSPOLU.
A TAJEMSTVÍ, KTERÉ JE VŠECHNY DRŽÍ V ŠACHU

CAZ FREAROVÁ

MRAZIVÁ KRUTOST

RODINA, KTERÁ DRŽÍ POSPOLU.
A TAJEMSTVÍ, KTERÉ JE VŠECHNY DRŽÍ V ŠACHU

Úpoznění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

STONE COLD HEART

Caz Frear

Copyright © Caz Frear 2019

Translation © Kateřina Elisová 2020

© Grada Publishing, a. s., 2020

Z anglického originálu *Stone Cold Heart*, vydaného nakladatelstvím Zaffre

Publishing v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Dana Řezníčková

Korektura Monika Jitřenková

Obálka, grafická úprava a sazba Ondřej Mikulecký

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2020 jako svou 7551. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1502-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-1501-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2858-7 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Věnováno Thomasovi, Katie a Charliemu.

@**MadLou** si přeje, abych se při porodu zadusil vlastní placentou.

@**daveholby2** se zajímá, jak můžu žít sám se sebou.

Mad Lou odpovědí nepoctím, ale Dave má vlastně pravdu. Víte, vždycky jsem věděl, že to mám v sobě – někoho zabít. A jestli s tím poté budu moct žít, to je vážně otázka.

Protože můžete sami sebe vodit za nos, že víte, jací jste. Můžete o sobě prohlašovat, že jste silná osoba, slaboch, nebo takový ten životní průměr, který se zmítá mezi válečníkem a zbabělcem v závislosti na tom, z jaké strany vylezete z postele. Ale věřte mi, dokud neuvidíte, jak z něčích očí vyprchává světlo, a přitom víte, že právě vy jste cvakli vypínačem, vy jste rozdrtili poslední vteřiny naděje, nemáte ani ponětí, co síla a slabost znamenají. Nemáte představu, s jakými hrůzami jste schopni naučit se žít.

Pochopte, *život* vás s tím nakonec donutí žít. Jeho stereotypy. Jeho režim. Způsob, jakým vás zatáhne do další záležitosti ještě předtím, než správe zhodnotíte tu poslední.

A v zásadě se stejně nic nemění. Svět se stále otáčí. Po dni následuje noc. Dál stojíte v supermarketu ve frontě a díváte se, jak se vám podařilo vybrat si tu nejpomalejší. Pořád fňukáte kvůli jízdnému za vlak, účtům za telefon, bankomatům, které nevydávají hotovost.

Stále žijete.

A ona by také žila. Kdyby se, sakra, uklidnila.

1

Srpen 2017

„Cat, počkejte...“

Ví, jak se jmenuju. *Sakra, jak může znát moje jméno?*

Jdu stále dopředu a předstírám, že jsem ho v nepřetržitém klokotání kávovarů a v tichém zvuku fádního jazzu neslyšela. Jsem téměř u dveří. Jen pár kroků a budu bezpečně venku, mimo dosah Casanovy pozornosti si budu vychutnávat vůně ukoptěného Londýna.

Teplé pivo. Naftu z autobusu. Kapky deště dopadající na horké chodníky.

Blaho.

„Hej, Cat, počkejte chvíli...“

Ten okamžik se blíží a já bych se nejradši nakopala za to, že se neřídím vlastním instinktem a že jsem nešla někam jinam. Vlastně bych mohla nakopat detektiva konstábla Bena Swainese. Od té doby, co Swaines začal chodit s baristkou ze Sydney, stal se jedním z nejhorších kávových snobů. Teď je všechno *zemité* a *pryskyřičné*, protože proč používat jedno přídavné jméno, když můžete říct tři nebo čtyři?

Vždyť já dokonce tu břečku ani nepiju.

Casanova, majitel Grindhouse, ji používá jako lest, aby se mnou několik posledních týdnů mohl flirtovat. Navrhuje mi, že mě vezme do Vídně – samozřejmě první třídou –, kde je povinen svézt mě kočárem. A tvrdí, že jen „sex a runda golfu na Gleneagles“ se můžou vyrovnat vzrušení z objevení nového jedinečného kávového zrna.

Jak říkávala moje máma – lidé jsou různí.

„Prosím... počkejte...“

Tentokrát mluví hlasitěji. Naléhavěji. Ničemu nepomáhá, že je pozdní odpoledne a v Grindhouse je mrtvo. Jsem tady jenom já a jedna babča, která s vypjetím posledních sil cpe batoleti lepkavou kaši do zkřivené pusy. Takže neexistuje způsob, jak bych ho mohla ignorovat, a přitom nevypadat jako sprosták nebo absolutní hluchon. Protože není zbytí, nasadila jsem neutrální výraz a s úsměvem se otočila. Už vyšel zpoza pultu, takže se cítím na okamžik zmateně, neboť vidím celou jeho postavu. Protože co sem chodím, byl člověkem jen z poloviny. Jen plující torzo v košili Ralph Lauren, které se chová povýšeně a servíruje *macchiato*.

„Bože můj, ani mi to neříkejte.“ Praštím se rukou do čela. „Zase jsem nechala kreditku v terminálu, že jo?“

Mohla by to být moje chyba? Možná jsem s ním flirtovala? Možná si plete zapomnětlivost se spletitou formu přede hry?

„Ne, ne, nic takového,“ zakoktá, což je samo o sobě dost divné. „Jen jsem vás chtěl o něco poprosit. Je to poměrně choulostivé. Můžeme se posadit?“

Jedná se spíš o pokyn než o pozvání, a já bych rozhodně měla odmítnout. Vlastně jsem to měla udělat už před několika týdny. Měla jsem říct: *Ne, nechci s vámi letět do Vídně. Nikam s vámi nechci. Mám přítele, ze kterého mě mrazí v břiše a který se mi nevysmívá, když ztratím pas.* Jenže já nikdy neuměla promptně zareagovat. Vždycky chci lidi potěšit. A ze stejného důvodu chodím pro kafe, i když kávu vlastně ani nepiju.

A z toho samého důvodu jsem se zdráhavě posadila a pokynula mu rychlým a esteticky vypadajícím gestem, které jsem zvyklá předvádět. Nevím proč, ale z druhé strany pultu jsem nikdy docela nedocenila, jak úžasně vypadá. Má vlasy černé jako uhlé. A jeho oči

mají barvu letité whisky. Řasy, které bych s ním s radostí měnila. Há dám, že je mu kolem čtyřiceti, a oplývá onou vražednou kombinací chlapeckého vzhledu a zkušeností staršího chlápka. Pochybují, že spí příliš často sám. A řekla bych, že odmítnutý je ještě méně často.

„Takže, co pro vás můžu udělat?“ Můj hlas zní, jako by patřil přerostlé skautce. „Ale musíte mi to říct rychle, protože nemůžu dopustit, aby naši jednotce vychladlo kafe. Znáám lidi, které vyhodili i za menší prohřešek.“

Odmlčí se a odkašle si. „No, je to trochu trapné a vážně se omlouvám, že vás s tím obtěžu, ale týká se to mé manželky. Chová se dost... dost divně. Vede opravdu znepokojivé řeči. Takhle ji vůbec neznám a popravdě musím říct, že začínám mít obavy.“

Jeho manželka?

Batole křičí, takže rychle předstírám zájem, abych získala pár vteřin a mohla překalibrovat, kam teď vlastně směřujeme. Zdá se, že nemá v úmyslu mě svádět. Bohužel člověk může zájem o konfiskaci vycpané žirafy předstírat jen omezeně dlouho, takže se neochotně otáčím a věnuju mu účastný úsměv.

„To mě mrzí. Ale nejsem si jistá, jak bych mohla pomoci.“

„No, myslel bych si, že je to evidentní,“ řekne a tváří se zmateně. „Jste od policie.“

„A jak to víte?“

„Vím co?“

„Že jsem policajtkou. Můžu se rozloučit s jakoukoli prací v utajení, jestli je moje institucionalizace *tak* evidentní.“

„Většinou chodíte s tím tlustochem – a ten je zaručeně polda. Věřte mi, když člověk skoro deset let pracuje kousek od policejní stanice, rozezná různé signály. Špatně padnoucí oblek, nádech důležitosti. Tohle je vždycky prozradí.“ Výraz v jeho tváři zjihne. „Vy jste ale jiná.“

Pokračuju: „Pořád ale nerozumím. Jak vám může s vaší manželkou pomoci fakt, že pracuju u policie?“

„Potřebuju poradit, samozřejmě.“

Okamžitě se uvolním, protože vím, že za deset minut se tomu budu smát. Pobavím tím třeskutým vtipem o chlapovi, který si plete Metropolitní policii s manželskou poradnou. Je ze stejného soudku jako ten blázen, který požádal Parnella – což je onen zmíněný „tlustoch“ –, aby zatkl sousedy, protože jejich stromy stíní jeho satelitu, takže nemůže sledovat wrestling.

Ale jsem profesionál, takže ihned nasadím odpovídající vážný tón: „Opravdu je mi líto, že máte problémy, ale to není policejní záležitost. Určitě máte přítele nebo někoho z rodiny, s kým si můžete promluvit? A jestli si vážně děláte starosti ohledně jejího duševního zdraví, možná že by lékař mohl...“

„Doktor! Starosti *o ni*?“ Zvučně se zasměje a jeho smích je protknutý zlobou. „Vy mi nerozumíte. Nebojím se o ni. Ale o sebe. Je nevyrovnaná. Několikrát mi vyhrožovala.“

To ovšem všechno mění. Z toho si srandu dělat nebudu.

„Aha, tak dobře, výhružky *jsou* policejní záležitost. Vyhrožovala vám fyzicky? Protože jestli ano, pak takový případ bereme *opravdu* vážně. Budete ale muset jít na místní policejní oddělení a podat oficiální stížnost. To je moje rada.“

Rozrušeně točí palci. „Nevyhrožuje mi fyzicky. Na to je moc chytrá. Je taková jemná. Mazaná. Lidi ji podceňují.“

„Můžete být konkrétnější?“

„Konkrétnější?“

Jsem opatrná, abych mu nevkládala slova do pusy, ale čas běží a já musím projít hromadu svědeckých výpovědí. Případ ubodání v prodejně rychlého občerstvení na Caledonian Road, kde – věřili

byste tomu? – byl každý natolik zaneprázdněný tím, aby si koupil smaženou rybu, že si nevšiml, že došlo pár centimetrů před ním k vraždě.

„Vydírá vás? Ničí vaše věci?“

„Ne, ne, nic takového.“ Jeho tón napovídá, že je ze mě frustrovaný. Bože, *sama ze sebe* jsem frustrovaná. Mám pocit, jako bych nechápala podtext. „Jde o to, že spíš... no, pořád opakuje, že budu trpět, že mě donutí zaplatit. Říká to snad každý den. Je náladová. A pak vyhrožuje. Je to dost konkrétní?“

Konkrétní – ano, protizákonné – ne. Ačkoli se jedná a šedou zónu, která stále více šedne. Z pohledu zákona slova nepředstavují zbraň, ale jak dochází ke schvalování nových právních předpisů, dělat druhému ze života peklo se už netoleruje tak jako dřív. Amen.

„A za co musíte zaplatit? Omlouvám se, že se ptám, ale kontext je u tohoto typu stížností opravdu důležitý.“

Potlačí úsměšek, který říká *zkus hádat*. „Co byste řekla? Cat, nikdo není dokonalý. Nikdy jsem netvrdil, že jsem nejpočestnější manžel na světě.“

Prohlášení, které kdy učinilo asi deset procent ze všech partnerů.

V tu chvíli se rozhodnu. Hodím mu kost a vypadnu. Zpátky do chaotického bezpečí kanceláře 4. týmu oddělení vražd. A Swainesovi klidně koupím jeden z těch nóbl kávovarů, pokud to bude znamenat, že sem už nikdy nebudu muset vkročit.

„Poslouchejte, jediné, co k tomu můžu říct, je, že pokud k tomu dochází každý den, pak by se mohlo, opakuji *mohlo*, jednat o případ určité formy domácího násilí – manipulativní a nátlakové jednání.“ Nakloní se blíž a v obličeji má fascinovaný výraz. Na můj vkus je příliš blízko a tváří se příliš zaujatě. Tenhle chlap moc osobního prostoru druhým nedává. „Jde o poměrně nový druh trestného činu,

který se týká emocionálního zneužívání ve vztahu. Neexistuje příliš takových precedentních případů a varuju vás, že je opravdu *velmi* těžké takové chování dokázat.“

„Manipulativní a nátlakové jednání,“ opakuje, jako by chtěl zjistit, jak to zní nahlas. „Děkuju.“

Postavím se a zvednu teď už jen vlažné kávy. „Jak jsem ale řekla, bez toho, abych věděla víc, nevím jistě, jestli se o takový případ jedná. A bohužel se nejedná ani o moje pole působnosti. Ale promluvte si s někým z místní stanice a uvidíte, co si o tom myslí.“

Zakrouťí hlavou. „Ne, nepotřebuju mluvit s nikým dalším. Hodně jste mi pomohla.“ Tím si nejsem tak jistá. Dokonce o tom pochybuju víc, než bych chtěla. „A kromě toho si ve skutečnosti ani nehodlám stěžovat. Dokonce jí ani neřeknu, že jsem s vámi mluvil. O tom to není.“ Usměje se a já se zachvěju. „Jen bráním svoji pozici, to je všechno. Chci zjistit, čím jí můžu pohrozit, pokud se její chování ještě zhorší.“

To je šílené. Přišla jsem jen pro tři kávy Cubano a meruňkovou celozrnnou sušenku.

Doprovodí mě ke dveřím a postaví se před kliku. „A jaké je vlastně vaše pole působnosti, Cat? Nechte mě hádat... myslím, že vraždy?“

„Hned napoprvé.“

To ho pobaví. „Vážně? Dělal jsem si srandu. Vypadáte až moc... moc sladce, abyste měla co do činění s vraždami. To bude těmi kudrnami... a pihami, samozřejmě.“ Cvrnkne mě do nosu, a ten pohyb je tak rychlý, že mám sotva čas ucuknout, natož abych ho kopla kolenem do koulí. „Tak mi řekněte, jak dlouho jste u policie?“

„Minulý týden jsem měla páté výročí.“ Nakloním hlavu ke dveřím. „A jestli chci, abych oslavila i šesté, tak už vážně musím jít.“

„Páni! Pět let a pořád ještě ostatním chodíte pro kafe?“

Vědoucně se usměje, ale ať se propadnu, jestli vím, co si myslí, že ví. „Musíte být opravdu horlivá.“

A je to tady. Nároky dobře vypadajícího chlapa. Ten egoistický reflex, díky němuž předpokládá, že to dělám kvůli němu.

„Pak si musíte vzít tohle. Trvám na tom. Jako moje poděkování.“ Sáhne za mě pro vyřezávanou dřevěnou masku, která představuje černo-červeného ďábla, scvrklého a groteskního. „Dřevo je tradiční dárek k pátému výročí a stejně jsem se jí chtěl zbavit. Děsí zákazníky, hlavně děti. Ale je to starožitnost, má cenu.“ Masku si přidrží před obličejem a jantarové oči mu září v úzkých, zubatých štěrbinách. „Pořídil jsem ji, když jsem byl na služební cestě v Huehuetenango, což je v Guatemale, kdybyste nevěděla. Má se jednat o El Conductora, který je jinak známý jako hlavní Luciferův pomocník.“

Věnuju mu nepatrný úsměv, protože se mi odněkud podaří vydolovat dobré způsoby. „Děkuju, to je od vás opravdu milé, ale bohužel si ji nemůžu vzít. Přijímat dary od veřejnosti je proti pravidlům a já na pravidlech lpím.“

Což je tvrzení hraničící s parodií, vzhledem ke lžím, které jsem kdy řekla. Vzhledem k mezím, které jsem překročila.

Ale co? Nikdy jsem netvrdila, že jsem nejpočetnější polda na světě.

Další prohlášení, které kdy učinilo asi deset procent ze všech poldů.

2

Listopad 2017

Úterý

To, že jsem už na Coronation Gardens kdysi byla, jsem si uvědomila, až když odjela poslední sanitka a naskytl se mi úplný výhled na graffiti. Vlastně jsem tady byla několikrát. Uběhlo už určitě aspoň dvacet let od chvíle, kdy jsem seděla v obývacím pokoji v čísle třicet devět a bušila do klapek velkého klavíru paní Flintové skladbu *Malinkatý pavouček*. A bezútěšný slogan, který za ta léta ani moc nesešel, se nejasně rýsoval napsaný velkým písmem nad popelnicemi na kolečkách.

VIDÍM LIDI, ALE ŽÁDNOU LIDSKOST

Ovšem paní Flintová za tu dobu už jistě sešla. Musí jí být osmdesát, možná víc. Ale vzhledem ke skutečnosti, že se ani tenkrát nezdálo, že by se těšila dobrému zdraví – její bledost hraničila s průsvitností a její kašel odtrhával tapety ze zdí – by bylo fér předpokládat, že už pravděpodobně umřela.

Kdežto Naomi Lockhartová je mrtvá zcela určitě. A to jí bylo teprve dvaadvacet.

„Optimistické tvrzení,“ prohlásí Parnell a zapíná si přitom pracovní kombinézu. „Musí být hezké to vidět pokaždé, když vyjdeš z domu. Člověk hned energicky přidá do kroku.“ Hodí mi pár návků na boty. „Ale řekl bych, že pro dnešek to docela sedí, nemyslíš?“

Souhlasně zavrčím, ale ve skutečnosti si nejsem jistá. Lidskost vidím po celé vnější délce policejního kordonu. Je ve slovech důchodců, kteří sem civí a přitom vzpomínají na doby, kdy člověk mohl nechat dveře do domu otevřené a policajti nevypadali jako děti. Je v zamračených výrazech rodičů, kteří sevrou své děti trochu pevněji a slíbí jim, že si večer můžou hrát trochu déle. Což je odměna, kterou získaly jen z toho prostého důvodu, že jsou naživu. Je v jekotu školáků smějících se psovi, který zvedá nohu u kola audiny Steeleové. I u skupiny trochu starších dětí, které křičí: „Dívejte, Teletubbies,“ když kolem nich s Parnellem procházíme v šustících papírových kombinézách.

Lidskost je všude. Svoji tvář ukazuje v těch nejlepších i nejhorších situacích. Vlastně se stává jen zřídka, že se do otevřené jímky spláchnou všechno, co je čisté, plné světla a naděje.

A dochází k tomu tehdy, když vstoupí lidi ze 4. týmu oddělení vražd.

Coronation Gardens je spleť šedivých bungalovů s rovnou střechou. Jsou identické a obehnané vysokými betonovými zdmi, které nabízejí sice více soukromí, ale méně světla, ať už v metaforickém, nebo jiném smyslu. Prostě jen bezútěšné malé sídliště v bezútěšné postranní ulici v severním Londýně, asi pět minut pěšky od rušné Turnpike Lane, což je dle slov realitních makléřů oblast pulzujícího multi-kulti života. A oblast bohatá na zločinnost a obchody, kde prodávají jen samé blbosti – dle slov Parnella.

Jinými slovy se jedná o místo, kde člověk zakotví, pokud má omezený rozpočet a málo jiných možností, což zahrnuje téměř většinu Londýňanů mladších třiceti let.

Samozřejmě je ale lepší tady žít než umřít.

„Dvacet dva. To je moje nejmladší,“ říkám Parnellovi, když nečinně postáváme před číslem padesát a čekáme, až nám pokyne

hlídkující policista v uniformě. Technicky bychom klidně mohli jít dál, ale řídí se jasnými instrukcemi, které mu udělila Mo Vickeryová, patoložka a náš paprsek slunce. „*Nepouštějte dovnitř žádného dalšího prevíta, a je mi jedno, jestli se jedná o komisaře, nebo arcibiskupa z Canterbury.*“ A soudě podle jeho výrazu, kdy má evidentně pěkně stažený zadek, bych řekla, že už ho Vickeryová seštekala, nebo dokonce porafala. I když je mezi tím jen nepatrný rozdíl. V obou případech vás úplně stejně mrazí kolem páteře.

Parnell je překvapený. „Nejmladší? Dvaadvacet? No, ta máš štěstí. Můj druhý případ bylo šestileté dítě, kterého se někdo zbavil ve Violet Hill Park. Ušetřím tě detailů, ale řeknu ti jen to, že jsem téměř měsíc nemohl vůbec jíst. Zhubnul jsem snad tunu.“

Tím si řekl o další otázku.

„A kolik máš dole teď?“

Parnell si pohladí nápadně zredukované břicho. „Deset kilo. Sice nejsem vítězem soutěže Rekordman roku v hubnutí, ale špatné to není, co?“

„Mluvíš v kilech? Jenom fanatici do fitness používají kila. Běžnou terminologii, prosím.“

„Pak je to asi kámen a půl. A, Kinsellová, nejsem žádný fanatik do fitness. Jen přecházím na zdravější životní styl.“

„Vím, o co jde,“ přikývnu a neúspěšně se snažím zachovat si vážnou tvář. „Neprošel jste fyzickým testem, že jo?“

„Špatně.“

Štouchnu do něj. „Ale no tak, mně to říct můžete.“

„A taky ti to říkám – u testů jsem prošel.“

Zakroutím hlavou. „Tak to vám nevěřím. Neexistuje žádný důvod, proč byste vyměnil jídlo z KFC za chia semínka, pokud by vás k tomu *ona* ze zdravotních důvodů nedokopala.“

Ona. Detektiv šéfinšpektor Kate Steeleová. Žena, kvůli které radostně proběhneme cihlovou zdí. Která zosobňuje standard, kterého nikdy nedosáhnu. Parnell ji nestaví na stejný piedestal, protože se znají mnohem déle. Evidentně ji zná ještě z doby, kdy sama udělala pár pitomostí.

Až na to, že já neudělala pitomost, ale něco jsem pěkně zametla pod koberec.

„Zatracená Kate Steeleová s tím nemá vůbec nic společného,“ trvá na svém Parnell. „Když to musíš vědět, Maggie mě donutila, abych si zašel k doktorovi na celkovou prohlídku. Je to něco jako technická kontrola pro páprdy.“

„A co vám řekli?“

„Že na tom nejsem nejlíp. Cholesterol až do nebe, hrozící cukrovka, dna a tak dále.“

„Myslela jsem si, že dnu mají jen vyšší třídy, nebo snad ne?“

„Zrovna dna mi starosti nedělá. To spíš srdeční selhání.“ Mluví smrtelně vážně. „V dohledné době to se mnou klidně může seknout. A to mám děti, co ještě nosí krátké kalhoty.“

„No, ale vypadáte dobře,“ říkám upřímně, i když tím mám na mysli, že vypadá lépe než dřív. Nejsem si jistá, jestli Luigi Parnell vůbec někdy vypadal dobře. Dokonce i na svatebních fotkách vypadá, jako by se nacházel v mírně havarijním stavu. „A taky se mi líbí váš nový oblek. Námořnická modř je vaše barva.“

„To rád slyším. Stál skoro šest stovek.“

„Tak to jste se plácnul přes kapsu. To je skandální. Celý byt jsem zařídila levněji.“

„Kinsellová, víš přeci, co vždycky říkám – koupíš levně, koupíš dvakrát.“

Koupíš levně, koupíš dvakrát. Pes, který se žene za dvěma zajíci, nechytne ani jednoho. Parnell má přísloví na všechno. Chybělo mi

to, když mě na začátku roku vyslali do úřadu starosty. Připouštím, že pracovní doba byla příjemná a automaty spolehlivější, ale jinak poměrně nuda. Jen schůzky, poznámky, tabulky a pocit viny.

I když žádní dvaadvacetiletí mrtví. Buď opatrný v tom, co si přeješ.

Ve dveřích se objeví Vickeryová. „Áá, dobře, vy dva.“ Jsem v pokušení ohlédnout se, jestli za námi ještě někdo nestojí. Možná detektiv konstábl Renée Akwaová, protože Renée má každý rád. Nebo detektiv seržant Seth Waleman, který je obecně ušetřen nejhoršího opovržení Vickeryové, protože oba studovali v Oxfordu.

„Je hezké, že jsme žádání, Mo.“ Parnell opatrně vykročí. „Můžeme?“

„Můžete.“ Vickeryová ustoupí ke straně. „Bála jsem se, že zase přijde ten Flowers. Nic proti němu osobně, jenže je dost rozložitý a naše místo činu, jak uvidíš, ne.“

Dveřmi se dostaneme přímo do fádni kapesní kuchyně, která je menší než devět metrů čtverečních, navíc přecpaná skříňkami a různými elektrickými spotřebiči, které vypadají, že potřebují pořádně nakopnout, aby vůbec začaly fungovat.

A samozřejmě je místnost přecpaná i tím, že v ní leží tělo Naomi Lockhartové.

Má dlouhé, fialové vlasy, třpytivé oční stíny a je hezká. Má ten typ postavy, kterou v bulvárních časopisech pro mladé tvrdošíjně označují „s křivkami“, což znamená, že vypadá jako dobře živěná a normální, pravděpodobně s velikostí 38. Leží na zádech a volné stříbrné šaty má na stehnech vysoko vykasané. Levou paži má vystrčenou nahoru, kdežto druhá jí ztěžka leží podél těla. Zápěstí jí zdobí okouzlující náramek – deset růžových korálků dohromady tvoří slovo DISCOBUNNY. Nehty na nohou si nalakovala mátově zeleným lakem. Na ruku má sáčky, které jsou popsány a zapečetěné.

Vickeryová se dívá na podlahu na svoji mrtvou starost. „Ošklivá záležitost.“

„Není to tak vždycky?“ nadhodí Parnell. „Tak co máme?“

Poklekne v různém stupni lehkosti – Parnellovy ztuhlé klouby jsou při ohledání místa činu už typické.

„Příčina smrti je *téměř* jistá – jedná se o kraniocerebrální trauma, které vzniklo prudkou ránou do zadní části lebky. A je *téměř* jisté, že ho způsobilo toto.“ Ukáže na zakrvácený, ostrý roh prosklené skříňky. „Můžete sem zavolat odborníky na vzorky krve, pokud je to vaším přáním. To je rozhodnutí Steeleové. A taky její rozpočet. Ale jsem si jistá, že i tady detektiv konstábl Kinsellová je schopná rekonstruovat, co se *téměř* určitě stalo.“ Věnuju jí svůj nicneříkající pohled, šťastná, že to řekla nahlas. „Hlava oběti narazila značnou silou na tuto ostrou hranu, což způsobilo, že upadla na podlahu a následně vykrvácela. Nedokážu určit, jak rychle, ale řekla bych, že kolem těla je stále poměrně silně cítit alkohol, a jak možná víte či nevíte, alkohol ředí krev, čímž se ztráta krve zvyšuje, což musíme brát v úvahu.“

Vedle mikrovlnky stojí blok s noži a vedle dřezu leží nůžky. Napadne mě, že jsou zde snazší zbraně na výběr. „Není možné, že by se jednalo o nehodu? Uklouzla a padla dozadu?“

Musím se zeptat. Parnell měl kdysi případ, ve kterém se přišlo na to, že oběť vyskakovala ze dřepu před obrazovkou s videem z Youtube, uklouzla a hlavou se praštila o krb. Přišla o život ve snaze vytvarovat si stehna tak, aby jí v horní části vznikla mezera. Žádná tragédie se snad ani nedala čekat.

„Ne, ne, samozřejmě že ne,“ říká Vickeryová. *Samozřejmě.* „Síla, s jakou došlo k poškození lebky, naznačuje, že nešlo o nehodu. Stejně jako slabě viditelné stopy na jejím krku a pod bradou ukazují,

že ji někdo držel a tlačil dozadu.“ Namíří na Naominu tvář paprsek světla z tužky. Nezúčastněně, stejně jak by to měl udělat každý dobrý patolog. „Kromě toho, toto mírné pohmoždění na její levé tváři naznačuje, že krátce před smrtí došlo k určitému sporu. Řekla bych, že dostala facku, protože modřiny jsou paralelní a lineární, což obvykle způsobí otevřená ruka spíš než pěst nebo nějaký předmět.“

Zachytím Parnellův pohled. Oba nás napadne to samé. Za prvé – facku dá s větší pravděpodobnost žena. Nejedná se o vědecké evangelium, ale o poměrně zaručenou sázku na jistotu. Za druhé – facka je obvykle automatickým výrazem vzteku, a ne skutečným pokusem ublížit. Což znamená, že pokud se jedná o muže, pak asi o někoho, kdo Naomi znal a měl ji rád – svým kretenským a pošahaným způsobem.

Pokud se na to díváme ještě z jiného pohledu, bylo to osobní. Nebo tak to aspoň působí. A na začátku vyšetřování jsou „pocity“ stejně všechno, co máme.

„Sexuální napadení?“ zeptá se Parnell.

„*V tuto chvíli* nemám nic, co by to naznačovalo.“ Což znamená *počkej si na pitvu, ty jeden únavný panáčku*. „Šaty má evidentně vykasané, ale k tomu mohl dojít při pádu. Spodní prádlo vypadá neporušeně a nejsou patrné ani žádné vnější podlitiny.“

„Má něco pod nehty?“

„Na první pohled nic. Přinejmenším nedošlo k žádnému povrchovému poškození nehtů nebo rukou.“

Což znamená, že boj nebyl férový, a my sestupujeme do nové, depresivnější úrovně.

„Čas úmrtí?“ zeptám se.

Vickeryová se postaví. „Jak jsem vyrozuměla od šéfinstpektorky Steeleové, naposledy byla viděna na večírku v sobotu večer, i když přesný čas budete muset ještě určit. Vzhledem k tomu, že

došlo k mírnému změknutí svalů – post rigor mortis – odhaduju, že zemřela přibližně během dvanácti hodin od chvíle, kdy opustila večírek. Nejpozději v neděli ráno.“ Něco upoutá její pohled. „Áá, detektiv šéfinšpektor Steeleová, žena, kterou právě potřebuju. Ve stručnosti jsem je seznámila se svými závěry, ne zcela kompletními, a teď můžu jít.“

Steeleovou doprovází policista zajišťující místo činu, který je představen jako „mocný Bal Sangha“ nehledě na skutečnost, že jeho postava příliš mocně nepůsobí. Přesahuje Steeleovou jen o čelo, a ta je ve svých botách bez podpatku, ve kterých se na místo činu dostavila, pěkný prcek. Sangha kývne na Parnella, který ho zřejmě zná, a mně mírně zasalutuje. Čekáme pár minut a přitom konverzujeme s Vickeryovou v duchu *není to přílišné?*, dokud se nesbalí a neodpluje, aniž se rozloučí.

Když jsem si jistá, že je z doslechu, obrátím se na Steeleovou: „Smím se na něco zeptat, aniž bych se cítila jako poloviční idiot?“

„Víceméně smíte.“

„Kdo ji našel?“

„Její spolubydlící. Jmenuje se Kieran Drake a je mu třicet čtyři let. Pracuje jako osobní trenér – a přesně tak i vypadá. Renée s ním sepisuje plnou výpověď, ale když to shrnu, od sobotního oběda byl pryč a *bavil* se s přáteli v Hounslow Way. Domů přišel dneska kolem 13.30. Musel se vrátit, protože v úterý večer má hodinu HIIT, ať už to znamená, co chce.“

„Vysoce intenzivní intervalový trénink,“ vloží se do toho Parnell, celý potěšený sám sebou. „Děcka si myslí, že je to novinka, ale takovému cvičení věřil už Sebastian Coe.“

„Díky, Lu, to je velmi poučné.“ Výraz její tváře mluví za vše a není jediná, kdo bojuje s Parnellovým novým já. Problém je v tom,

že i když všichni akceptujeme, že dělá dobrou věc, většina z nás měla jeho staré já ráda. Staré já, které vážilo o deset kilo víc, snídalo slaný koláč plněný vepřovým masem a kupovalo koblihy, *protože je úterý*. „Každopádně Drake tvrdí, že naposledy viděl Naomi, která byla jen tak mimochodem Australanka, v sobotu ráno. Moc se nebavili, protože uklízela. Vysávala, převlékala postele a tak podobně. Nejsem si úplně jistá, o co přesně mezi nimi šlo. On je o dost starší, což je na běžného spolubydlícího divné, nebo ne? Ale zdá se, že nic nehraje. Je otřesený a šokovaný, až se dáví – podle Renée.“

„Ale?“ vnímám tón hlasu Steeleové.

„Ale nenašli jsme žádné známky násilného vniknutí. Takže buď svého vraha znala a pustila ho dovnitř, anebo se sám dostal dovnitř, *nebo* už byl uvnitř. A spolubydlící odpovídá všem scénářům.“

„Ano, ale jestli *si užíval v Hounslow*, jistě bude mít nějaké svědky?“

Steeleová se posune, aby uvolnila cestu trojici techniků zajišťujících místo činu, kteří nesou osvětlení. „S vaší poznámkou souhlasím, ale pokud neexistuje důvěryhodný svědek, který byl na Drakea nalepený celou sobotní noc a nedělní ráno, zůstává nadále naším potenciálním podezřelým. Nemusel se násilím dostat dovnitř a co je důležitější, vzhledem k...“

Vím, co bude následovat. Jedna z prvních věcí, kterou vás naučí na policejní akademii v Hendonu. Pro policajta je to stejné, jako když se učíte počítat do deseti. „Ano, ano, vzhledem k faktu, že nejzjevnější podezřelý je obvykle tím pravým.“

Parnell se na mě otočí. „Poslouchej, vím, že ohrnuješ nos nad vším, co je za centrální zónou 3, ale Hounslow není Timbuktu. Nepotřeboval nic víc, než aby na pár hodin nepozorovaně vyklouznul.“

„Na zvonku nejsou žádné slušné otisky prstů,“ říká mocný Bal Sangha, čímž stoupá důvěryhodnost předpokladu, že ten někdo

použil klíč. „Mohl otisky záměrně setřít, ale také je zcela běžné, že se rozmažou, což nedokážeme přesně určit. Pochybuju, že venku vůbec nějaké najdeme. Nesmíme zapomenout, že v neděli přišlo.“

To, že přišlo, je velmi mírné označení. Lilo jako z konve. Jako by se nám bohové chtěli pomstít. S Aidenem jsme šli na procházku do Victoria Parku a schovali jsme se v hudebním pavilonu. Mohlo to být docela romantické, kdyby naprosto stejný nápad nemělo ještě dalších dvacet lidí.

„Něco dalšího kromě těla?“ zeptám se Sanghy.

„Našli jsme několik cizích vlasů. Pár jsme jich sebrali i z postele.“

„Co telefon?“

Steeleová zakroutit hlavou. „Pořádně to tady prohledáme, až všichni odejdou, ale...“

„Zapomeňte na to,“ říká Parnell. „Dvaadvacetiletá holka? Ta nikdy nebude dál než metr od svého mobilu. Ležel by na nějakém viditelném místě, takže bychom ho už našli.“

„Jestli zmizel, pak to přinejmenším znamená, že je v něm něco, co vede k vrahovi,“ navrhnou. „Výpisy z telefonu by mohly vnést trochu světla.“

„Miluju pozitivní mentální přístup,“ říká Steeleová. „Ten váš chlápek takové triky určitě předvádí.“

Obrátím oči v sloup, což v chování pubertáků může znamenat *cokoli*. „Vickeryová zmínila, že naše oběť byla v sobotu večer na nějaké párty. Jak jsme se o tom dozvěděli? Od Drakea?“

„Právě jsem k tomu mířila. Když naši prověřovali jméno v systému,“ *naši* pravděpodobně znamená Ben Swaines, který se, chudák, jen málokdy dostane z kanceláře, „zjistili, že na číslo 101 volala Naomiina kolegyně, která si dělala starosti, protože se dva dny po sobě neobjevila v práci. Právě ta zmínila, že šéfová u sebe doma pořádala

nějaký mejdan pro zaměstnance.“ Steeleová prstem poklepe na svůj telefon. „Ta šéfová se jmenuje Kirstie Connorová. Vede pracovní agenturu v centru.“

„Ten telefonát nikdo neproověřil?“ zeptal se Parnell.

Steeleová se zamračí. „Evidentně ne.“

Ne že by v tom byl nějaký rozdíl. Naomi už byla dávno mrtvá. Změnilo by se jen to, že bychom se do stejného bodu dostali o tři hodiny dříve. Jenže právě takové detaily hýbou bulvárem. *Znepokojenou kolegyni odbyli kvůli dalším policejním škrtům v rozpočtu. Už vidím ty titulky.*

A Steeleová je vidí rovněž. „Poslouchejte, tenhle průser se sne-se, díkybohu, na hlavu někoho jiného. Ale v tom důležitém se postupovalo podle protokolu. Naomi pracovala pouze jako externistka. Plat dostávala každý týden. K firmě ji nic nepoutalo. Kolegové si nejsou vědomi žádných varovných signálů, neměla deprese. Člověk by ji označil jako *nízkorizikovou*. Vím, že to není nic skvělého, ale máme to, co máme.“

Což v policejní mluvě znamená: *A budeme si s tím muset nějak poradit.*

S příchodem dalšího technika zajišťujícího místo činu se kuchyň začíná podobat místu, kde právě probíhá večírek pubertáků. Takže je nutné se někam přesunout. Kamkoli. „Můžeme se podívat do Naomiina pokoje?“ zeptám se Sanghy a mám na mysli sebe a Parnella. „Jen abychom si o ní udělali představu.“

Sangha zaváhá a pak přikývne.

Popoháním Parnella ven z místnosti. Vejdeme do krátké, omítnuté chodby, kde jsou stěny pokryté skvrnami od nikotinu a koberec má barvu bláta. Kromě předsíně tady jsou jen dvě místnosti, a jak se ukáže, jedná se o jeho a její pokoj. Což znamená, že

koupelna musí být někde za kuchyní a v bytě není obývací pokoj nebo nějaký společný prostor. Jednopokojový byt rekonfigurovaný na dvoupokojový.

Vítejte na londýnském realitním trhu v roce 2017.

Naomiin pokoj je z těch dvou větší. Pravděpodobně bývalý obývací pokoj, protože ke stěně je připevněný elektrický krb a na koberci je patrný otlak po pohovce, která tam dříve stávala. Moje první myšlenka je, že ať už platila jakoukoli sumu, bylo to příliš. Protože i když je místnost čistá, uklizená a zařízená vším, co člověk očekává – šatní skříní, postelí, nočním stolem a stolem –, postel je mizerné jednolůžko, u šatní skříně chybějí jedny dveře a pod kývající se stolem je vražený poměrně tlustý klín z kartonu.

I když noční stolek je hezký. Levný, ale ozdobný.

Vsadím se, že si ho koupila sama.

Snažila se, aby to v pokoji měla útulné, nebo aspoň obyvatelné. Nejsem si jistá, jestli mě dostane jiskřivě zářivé povlečení nebo čelenka s ušima Mickey Mouse zavěšená vysoko nad postelí, ale v krku se mi utvoří knedlík, který je těžké jen tak polknout.

Není to tak dávno, co mě ochromovala krev – zranění, nepořádek, nedůstojnost, když přebíráte něčí tělo, a přitom stále cítíte jeho parfém. Jenže čím dál víc jsou to věci obětí, které se mě opravdu dotýkají. Lístky, cetky a oblečení rozházené po podlaze. Přeci jen jsou to právě jejich věci, ve kterých se ukrývá podstata toho, kým byli a co milovali. Jejich těla v době, kdy se k nim dostaneme, ukrývají už jen vnitřní orgány.

„Měla ráda hudbu,“ říká Parnell a ukazuje na spousty útržků vstupenek, které jsou přišpendlené na nástěnce.

Rihanna, dívčí skupina Little Mix, Ariana Grande, Adele.

Holka každým coulem.

„Je to hrozné,“ říkám. „Byla tak strašně mladá.“

„Bože, Kinsellová, možná jsi na svůj věk trochu vyzrálější, ale sama nejsi zrovna stará bába.“

„Jo, ale v téhle práci člověk zestárne. Je to jako věk u psa. Když to přepočítám na policejní roky, tak je mi asi devadesát sedm. V každém případě je mladý a *mladý*.“ Ukážu na ohromný plakát, který dominuje zadní stěně. „Začnu tím, že si nemyslím, že čím silnější bouře, tím větší duha.“

„Nedělej si starosti, v šestadvaceti je člověk ještě dítě.“

„Příští týden mi bude dvacet sedm. Už se blíží k třicítce.“

„No jo, to je riskantní věk. Neumřela v sedmadvaceti spousta známých lidí? Hendrix, Joplinka, Morrison, Cobain, Amy Winehouse. Všichni ti velikáni.“

„Ale Kinsellová bude v pohodě.“ Steeleová stojí ve dveřích.

„V naprosté pohodě. Ti všichni umřeli na divoké excesy. Já teď vedu neuvěřitelně nudný život.“

„To bude panem X,“ Parnell mrkne na Steeleovou. „Ať už je to kdokoli, má uklidňující vliv.“

Pan X. Aiden Doyle. Že můj milý, čitelný přítel je opředěn takovým tajemstvím, by mohlo působit směšně, kdyby to nebylo naprosto nezbytné.

Upřeně se dívám na Naomiinu neustlanou postel a najdu tak důvod, jak změnit téma hovoru. „Hej, šéfko, neříkal spolubydlicí, že v sobotu ráno měnila povlečení? Člověk by si myslel, že když povlékala, tak si taky ustele. Sice jen hádám, ale podle pokoje bych soudila, že se jednalo o docela pořádnou dívku.“

„Váš názor?“

„Jen říkám, že i když očividně skončila v kuchyni, někdy během sobotní noci si musela lehnout do postele.“

„Ale není oblečená do postele,“ namítne Parnell. „Nejsem expertem na dámskou módu, ale ta stříbrná věc, co má na sobě, není noční košile, že ne?“

Udělám grimasu. „Seržo, udělejte mi laskavost. Já padnu do postele úplně oblečená, když trochu přeberu.“

„Ty mě vážně překvapuješ.“ Parnell je ve vrcholně pracovní-otcovském módu. Otravný a nesouhlasný.

Což mi připomíná, že je řada na mně, abych v neděli zavolala svému *skutečnému* tátovi. Pět až deset minut banálního a trapného tlachání a vzájemné toxické závislosti.

Jenže moje setra Jacqui se díky tomu cítí šťastná, a tím pádem se nám oběma snadněji žije.

Ne že bychom si snadný život zasloužili. Ne potom, co jsme udělali.

Steeleová přeruší moje myšlenky. „Fajn, takže když se vrátila domů, šla do postele. A co z toho pro nás plyne?“

„Nejsem si jistá.“ Oblafnout Steeleovou jsem se přestala snažit už dávno. „Ale to čisté povlečení nám přeci jen něco říká.“

„Pokračujte.“

„Pokud bylo povlečení v sobotu ráno nové, pak existuje vysoká šance, že vlasy, které jsme získali, se do postele dostaly v sobotu v noci.“

Steeleová rozvážně přikývne. „Možná, ale i když riskuju, že budu mluvit jako ďábel z temné strany...“ Tím myslí obhajobu. Steeleová přemýšlí o usvědčení ještě dřív, než máme podezřelého. „Vždy existuje obávaná možnost přenosu. A porota nikoho neodsoudí jen na základě *vysoké pravděpodobnosti*.“

„Já vím, já vím. Ale milenec může jako teorie fungovat. V sobotu ráno vyměnila povlečení, protože v sobotu v noci čekala něko-ho speciálního?“

Steeleová se ušklíbne. „Jen tehdy měníte povlečení? Když čekáte noc plnou vášně?“

„Vlastně převlékám každý druhý týden. A kdo tvrdí, že to dělá častěji, je buď lhář, nebo má patologický strach z bakterií.“

„Nebo má uklízečku.“ Parnell se na mě zašklebí, i když svou jedovatou poznámku mířil na Steeleovou.

Ta ji pobaveně akceptuje. „Fajn, dobře, zrazuju svoje dělnické kořeny. Zastřelte mě, protože pracuju sedmdesát hodin týdně, takže nemám čas si utřít ani zadek, natož abych vytřela podlahu.“ Vyhrne si rukáv a podívá se na hodinky značky TAG z růžového zlata, a mě fascinuje představa, že je ukradnu. „Když mluvíme o čase, musíme se pustit do skutečné práce, lidi. Blahobyt a Hladomor provádějí rychlé pátrání tady v ulici.“ Tedy statný detektiv seržant Flowers a kostnatý detektiv konstábl Cooke. „Chci, abyste se vy dva zaměřili na tu šéfovou, Kirstie Connorovou. Co se dělo na tom večírku? S kým se Naomi bavila, a jestli je něco dalšího, o čem si myslí, že bychom měli vědět...“

Jinými slovy, zapomeňte na *přenos a trauma způsobené prudkou ranou* a všechny ty další věci, kterým musí dobrý detektiv rozumět, ale jimiž nesmí být posedlý, a soustředte se na to, co umíme nejlépe. Kvůli čemu ráno vstáváme. Nebo – což je ještě pravdivější – kvůli čemu jsme v noci vzhůru.

Soustředte se na lidi. Podezřelé. Svědky.

Lži.

Nebo slovy naší šéfky – na *skutečnou práci*.

3

Peníze. Politika. Sex. Náboženství. To jsou čtyři témata, kterým je obecně moudré se vyhýbat. Ale pokud budete mluvit s Londýňanem, přidejte do této skupiny další.

Poštovní směrovací čísla.

A musím připustit, že i pro mě je tohle téma ožehavé.

„Vždycky mi připadalo, že tohle místo je až trochu *moc* spojené samo se sebou,“ říkám, když se ploužíme po Muswell Hill Broadway a bojujeme s posledními opozdilci, kteří vyzvedávají školní děti ve svých čtyřkolkách. „Jako by ohrnovalo nos nad zbytkem severního Londýna. Víte, jak to myslím? *Vím*, že víte, jak to myslím.“

Abych byla spravedlivá, Muswell Hill je dokonalá městská enkláva vzdálená jen deset minut jízdy od své méně dokonalé sestřenice Turnpike Lane, takže jí nezbyvá nic jiného než ohrnovat nos. Navzdory tomu, že je na míle vzdálená zářícímu osvětlení a blázinci první, tedy centrální, zóny, nachází se na vrcholu jednoho z nejvyšších londýnských kopců a poskytuje tak ideální platformu pro výhled na vše, co hlavní město poskytuje. Mosty, věže, mrakodrapy, špínu. Muswell Hill prozkoumává všechno to šílenství, aniž by se k němu muselo připojit. Dokonce tady nenajdete ani stanici metra, což nádech exkluzivity ještě umocňuje.

„Jenom žárlíš,“ opáčí Parnell a zírá na semafor, jako kdyby železná vůle sama o sobě mohla změnit červenou na zelenou. „Máme tady dobré přátele a těm se líbí ten vesnický charakter a smysl pro komunitu. Myslí si, že je téměř nemožné jít pro mléko a nenarazit

aspoň na pět lidí, které znají. Nemyslíš, že je to hezké? Bože, já v naší ulici s někým promluví jen tehdy, když jde podepsat převzetí balíku nebo když se někomu spustí alarm v autě.“ Konečně se světlo na semaforu změnilo a my se pomalu posouváme. „Jo, myslím, že my všichni bychom se od dobrých lidí z Muswell Hill mohli učit. Lidi by se měli zdravit. Měli by si jeden druhého víc všímat.“

Vím, že má pravdu, ale s tím si na mě nepřijde. Miluju anonymitu Londýna, představu, že můžete zmizet z radaru a město neuroní ani slzu.

„Vsadím se, že vaši přátelé nejsou poldové. Za náš plat by si tady člověk nepronajal ani garáž.“

„Garáž! Holka, my jsme měli problém pronajmout si i místo na vyhrazeném stání.“

Usměju se. „No jo, to je cena, kterou platíte za dobré školy a pekárnu s domácím pečivem.“

„Chceš říct, že je to cena, kterou platíme za bezpečnost.“ Sundá ruku ze řadicí páky a ukáže čtyři zavalité prsty. „Tolikrát došlo v naší čtvrti za poslední měsíc k útoku nožem. Všechno byly děti, jednomu bylo jen čtrnáct. Říkám ti, že kdybych vyhrál v loterii... Mimocho-dem, zítra je ve hře čtrnáct milionů.“

„Hej, nezapomeňte, že půlka je moje.“ Parnell trvá na tom, že máme náš vlastní mikro syndikát. Tvrdí, že nemá cenu získat jackpot, když se bude muset rozdělit mezi celé oddělení. „A mimocho-dem, kdo říkal, že Muswell Hill je bezpečný? Co třeba Dennis Nil-sen? Nebydlel někde tady?“

Odbočíme doleva. Parnell mžourá přes sklo na straně řidiče a snaží se přečíst čísla na domech. „Bože, Kinsellová, to bylo skoro před čtyřiceti lety. Myslím, že od té doby tady žádného sériového vraha neměli.“ Dupne na brzdu. „Tak a jsme na místě.“

„Ale jak to můžeme vědět, seržo? Pohybují se mezi námi. Tohle přeci o sériových vrazích říkají odborníci na sestavování profilů, nebo ne?“ Namířím palcem směrem k číslu 22 na West Pool Avenue. „Člověk nikdy neví. Třeba se tam s nějakým potkáme.“

Parnell vyhrabe z kapsy ve dveřích pinzetu. „V tom případě bych si měl udělat něco s chlupy v nose. Sérioví vrazi bývají notoricky zhýčkaní...“

Zatímco Muswell Hill je se svými bary, novými typy obchodů a urbanistickými uměleckými galeriemi jistě stylový, číslo 22 na West Pool Avenue určitě takové není. Stejně jako mnoho jiných lidí se i Connorovi zřejmě řídí starým pořekadlem, že stojí zato koupit nejhorší dům v nejlepším čtvrti. Protože na uvolněných okapech a bortící se zídce není zaručeně nic stylového. Výstižnější slovo je *ošuntělý*. Ošuntělý bez jakékoli elegance. Skvrna na jinak čistém nádvoří, které tvoří domy z červených cihel z edwardiánské éry.

„Bože, to je hnus. Raději bychom měli jít dovnitř.“

Šlachovitý Marcus Connor, který stojí na své verandě ve žlutém cyklistickém dresu z lykry, má ve tváři překvapený výraz a jako první musí čelit vlně zmateného šoku. Následujeme ho chodbou do zcela dokončené kuchyňské přístavby, kde voní pečené brambory a roztavený sýr, což je opojné spojení, pokud jste si od snídaně dali jen tyčinku Snickers. Na stoličkách u kuchyňského baru sedí dívka v pubertálním věku a její starší kopie, pravděpodobně matka. Obě mají rozevláté blond vlasy, které mi připomínají moji sestru Jacqui. A dívka má i Jaquiny způsoby – neposedí, je zvědavá a krčí nos, jako by čenichala, co z našeho příchodu může vytěžit, aniž by věděla, kdo jsme a proč jsme přišli.

Žena je jejím naprostým opakem. Otočí se, aby na nás viděla, ale téměř nereaguje. Prostě čeká, až bude představena, s takovým klidem, který hraničí s výstředností.

„To je moje sestra Rachel a moje neteř Clara. A tohle je policie.“ Marcus si tře kůži na hlavě. „Bože, to je příšerné. Dojdu pro Kirstie. Je venku s Dannym.“

Za oknem se už setmělo, takže vidím jen rozmazaně nějaké malé dítě, které bezcílně běhá dokola na trampolíně.

Parnell vážně pokyne směrem k ženám. „Detektiv seržant Luigi Parnell a tohle je detektiv konstábl Cat Kinsellová.“

„Co se stalo?“ zeptá se sestra znepokojeným tónem, ale dál zůstává klidná jako hladina rybníka.

„To vysvětlíme za okamžik, paní? Slečno?“

„Paní Maddenová, ale stačí jen Rachel.“

Neteř Clara věnuje Parnellovi sebejistý úsměv. „Hej, sice to není vtipné, ale nevypadáte jako někdo, kdo se jmenuje Luigi.“

Parnell se nepatrně pousměje. „Narodil jsem se v noci, kdy Itálie vyhrála Eurovizi, soutěž ve zpěvu. Moje máma měla Itálii na lístku do loterie, na který vyhrála dvě libry, takže si myslela, že se jedná o dobré znamení. Tenkrát byly dvě libry ještě velké peníze.“

Slyšela jsem už různé variace. V jedné se mluví o operním zpěvákovi, v jiné o prodavači zmrzliny. Steeleová mi kdysi říkala, že se narodil jako starý dobrý Lewis Parnell, ale na protest si jméno změnil. I když si ze mě možná jen utahovala.

Zadní dveře se rozletí a dovnitř vtrhne Kirstie Connorová, která má hlavu plnou neposedných kudrlin a na sobě umně vytvořenou směsici vzorů. Na zlomek vteřiny mě napadne, že se na nás snad vrhne. Což není úplně nemožné – když dojde k náhlému úmrtí, často neplatí ono známé *nestřílejte posla*. Naštěstí se

pár centimetrů od nás zarazí. Promluví roztřeseným, ale strohým tónem.

„Marcus říkal, že je Naomi mrtvá! To nemůže být pravda, jste si jistí?“

Marcus zvedne oči v sloup, aby dal najevo, že možná nezvolil tu nejlepší cestu.

„Někdo umřel!“ Rachel vyskočí obočí až ke stropu.

„Kdo je Naomi?“ zeptá se Clara.

Kirstie je všechny překřičí. „Jak může být mrtvá? Chci tím říct... kdy... kdy se to, sakra, stalo?“

Parnell se ujme slova. „V tuto chvíli vám toho nemůžeme příliš sdělit, ale domníváme se, že byla zavražděna, paní Connorová. A protože patříte mezi lidi, kteří ji viděli jako poslední, potřebujeme...“

„Neviděla jsem ji od soboty,“ opáčí okamžitě pichlavým tónem.

„Myslíme si, že je mrtvá již několik dní.“

„Bože můj.“ Chytne se okraje dřezu, aby udržela rovnováhu.

„Uvařím trochu sladkého čaje.“ Marcusova sestra Rachel zamíří k rychlovarné konvici a na okamžik se zastaví, aby ztlumila teplotu trouby. V bratrově kuchyni se evidentně chová jak doma. Má vysokou postavu, jakou mívají modelky, a i když působí křehce a v jejích pohybech se odráží taková plachost, že člověk by téměř zapomněl, že je v místnosti. Jako by byla přítomna jen náhodou.

„Jdi do prdele s čajem, Rach.“ V Kirstie Connorové nic plachého není. „Máme nějakou brandy? Bože můj! *Zavražděna?*“

Marcus Connor prohrabe skříňku, ale má prázdné ruce a na můj vkus je vzhledem k okolnostem neúměrně našťavaný. „Kirst, v sobotu tady stála láhev brandy za padesát liber. Jsou to zlodějčkové!“

Takže dojde na čaj.

Parnell se opře o lednici. Z jedné strany hlavy má magnetky písmen, které tvoří slovo P-E-S a z druhé strany slovo V-E-J-C-E. „Vyrozuměli jsme správně, že se Naomi zúčastnila v sobotu večírku tady u vás?“

„To nebyl žádný večírek,“ ohradí se Kirstie. „Uvařila jsem velký hrnec chilli a vystřelili jsme pár rachejtlí, to je všechno. Ještě nejsme ve fázi, kdy můžeme slavit pracovní úspěchy, ale máme za sebou pár krušných měsíců a já jsem chtěla něco udělat.“

Preruším ji: „Takže kdy jste Naomi viděla naposledy?“

„Vypadala v pohodě, absolutně normálně,“ trvá na svém Kirstie. „Ne že bych se s ní moc bavila. Poletovala jsem od jednoho k druhému, starala se, aby měl každý co pít. Byla... nevím, jak to vyjádřit... no, řekněme... odměřená. Patřila mezi ty dívky, které na vás nepromluví, pokud nezačnete vy.“

Věnuju jí nepatrný úsměv. „Možná se spíš styděla, než aby byla odměřená?“

„Možná.“ Dívá se na mě zmateně, jako by si nikdy rozdíl neuvědomila. „Abych byla upřímná, do firemní kultury tak úplně nezapadala. Jenže nemohla jsem přeci pozvat všechny ostatní, a Naomi ne?“

„Měla v práci s někým nějaké problémy?“ zeptá se Parnell.

„Bože můj, to ne. Byla jen trochu nudná, ale neřekla bych, že ji někdo neměl rád.“

„Jak dlouho pro vás pracovala?“

Přejede si rukou přes čelo. Její špičaté nehty mají jasně koralovou barvu. „Na data jsem marná, ale nemůže to být déle než devět, deset týdnů. Pracovala jen na částečný úvazek. Myslím, že měla vízum na rok.“

Znovu se do toho vložím: „Co dělala? A vlastně... co děláte vy?“

„Vedu pracovní agenturu – Elite Fashion. Našimi partnery jsou elitní značky, pro které na trhu vyhledáváme největší talenty. Samozřejmě za poplatek. Naomi pracuje jako osobní asistentka. Chci říct – *pracovala*. Bože můj! Starala se tak trochu o finance, každodenní organizaci, faktury. V podstatě všechno, co mi nejde.“

„Víte, kde pracovala předtím? Nebo znáte jména jejích přátel? Potřebujeme si o ní udělat co možná nejdetailnější obrázek.“

„O jejích přátelích nic nevím.“ Na okamžik se odmlčí. „Ale jsem si jistá, že se zmínila, že se s někým vídá. Ale nemám ani ponětí, o koho se jednalo. Co se týká práce, zeptejte se v agentuře, ale myslím, že tohle bylo její první zaměstnání v Británii. Jak se říká – absolutně nepolíbená. Takový typ jsem už zaměstnávala – jsou dychtivé a pracovitě.“

„A levnější... to je trefné slovo,“ dodá Marcus.

Kirstie nakráčí ke kuchyňským dveřím a teatrálně je otevře. „Marcusi, tak už se ztrať. Všichni víme, že jsi ten večírek nechtěl, ale jen těžko mě můžeš obviňovat z toho, *co se stalo*. Tak proč si neodpustíš sarkastické komentáře a zase někam nevyrazíš na tom svém drahocenném kole? Nebo mám úplně nový nápad – co kdybys pro změnu udělal něco užitečného? Třeba vzal Dannyho k holiči? Vypadá jako bezdomovec.“

Marcus zamíří ke dveřím, potěšený, že může zmizet.

Jenže Parnell neskončil. „Je mi líto, ale ještě zůstaňte, pane Connore. Proč jste si ten večírek nepřál?“

Marcus se ve dveřích zastaví a temenem hlavy se téměř dotýká rámu. Soudě podle něj a jeho sestry, jejich rodiče museli být obři.

„Říkejte mi Marcus, prosím.“ Pravda je, že většina lidí, kteří jsou mladší než šedesát, běžně navrhne během pár minut, aby

je druzí oslovovali křestním jménem. To Kirstie Connorová neudělala, což není důležité, jen to trochu dráždí. „Řeknu vám, proč jsem ten večírek nechtěl. Před čtrnácti dny slavil náš syn čtvrté narozeniny. Měli jsme tady celou jeho třídu ze školky. Konfety, plastové pistole s pěnovými náboji, všechno možné jídlo plné éček. A po jejich odchodu byl dům v *lepší* stavu, než když vypadla ta Kirstiina parta.“ Parnell s porozuměním přikyvuje, což Marcusovi dodá odvalu. „Víte, já obvykle lidi nesoudím příliš rychle, ale je to prostě jen smečka aristokratických namachrovaných hajzlíků. Můžou vyžít z almužny, kterou jim Kirstie platí, protože jim jejich maminky a tatínkové každý týden podstrčí víc, než většina lidí vydělá za celý měsíc. Vážně je hrozné, co se té Naomi stalo. Pripadalo mi, že je z nich všech nejpríjemnější. A určitě nejracionálnější.“

To všechno jen kvůli bramborovému salátu? A to si myslí, že druhé nesoudí rychle.

Kirstie se blížila k bodu varu. „A tady ho máme, Marcuse, velkého socialistu! Na moc lidu jsi ale trochu zapomněl, když jsi přebíral řád britského impéria, nemám pravdu?“

Marcus se cítí trapně. Nevím, jestli to způsobila síla výbuchu jeho manželky, nebo fakt, že jsou její slova pravdivá. V každém případě cítí potřebu všechno vysvětlit. „Dostal jsem ho za charitativní činnost, za BDS – Buď dobrým sportovcem. Jedná se o projekt, kdy by měl sport posloužit sociálním změnám. Pracujeme s bývalými vězni, kteří se zapojují do aktivit se znevýhodněnými dětmi. Těm mužům to dodává pocit smysluplnosti a děti se dostanou na pár hodin pryč z ulice, když nic jiného.“

„A prý jsem to já, kdo pracuje s lidmi bez morálky,“ odsekne Kirstie.

Nemůžu si pomoci, ale v duchu se ptám, jak se tihle dva vůbec mohli dát dohromady. Nebo jsou snad všechny dlouhodobé vztahy předurčené k takovému vývoji? Urážky lítají přes celou kuchyň a člověk si nemůže dovolit vztah ukončit, protože vyčerpал všechny finance ve snaze ulovit svůj sen o příjemném životě.

Parnell utne jejich hašteření v zárodku jako ostržilý rodič, kterým ostatně je. „Paní Connorová, nedělala jste si starosti, když se v pondělí neukázala Naomi v práci?“

Konvice zapíská a do Rachel znovu vjede život. Když prochází kolem Kirstie, stiskne jí paži, aby tak projevila svou podporu.

„V pondělí jsem pracovala z domova. Necítila jsem se úplně dobře.“ Otočí se na mě. „Věřte mi, počkejte ještě deset let a budete vědět všechno o dvoudenní kocovině.“ Pak se znovu obrátí na Parnella. „Ale poslala jsem Naomi mail, aby mě nerušila, pokud se nebude jednat o něco důležitého, a když nereagovala, předpokládala jsem, že mě vzala doslova, a víc jsem o tom nepřemýšlela. Abych řekla pravdu, byla jsem ráda, že mám klid. Někdo z týmu mi pak poslal esemesku, že se neobjevila, ale co jsem mohla dělat? Nebylo by to poprvé, kdy externista zmizí, protože dostane lepší nabídku.“ Věnuje svému manželovi chladný úsměv. „Jak Marcus mile podotknul, neplatím svým lidem úplně nejlépe. Lidi přitahují značky, se kterými pracujeme – Hellys, Jo Sebastian, Cutler Couture.“

Nic vám to neříká? Mně taky ne.

Pokračuje: „Taky mě napadlo, jestli třeba neříkala, že v pondělí nepřijde, a já na to nezapomněla. Administrativa ohledně dovolených a zaměstnanců není zrovna moje parketa. Mnohem lepší jsem v oblasti vztahů.“

Ta ironie Marcusovi Connorovi neunikne, takže se odváží věnovat své sestře pohled plný jízlivosti.

Rozhlédnu se po místnosti a oslovím všechny: „Fotil někdo z vás? Potřebovali bychom se na ty fotky podívat.“

Clara a Marcus zakrouťí hlavami.

„Myslím, že jsem pár fotek udělala.“ Rachel se přestane věnovat čaji a vytáhne z kabelky telefon – starou mizernou Nokii. Ani Par-nell by takovou nechtěl.

Další Marcusův ironický pohled, který je ale tentokrát obale-ný dávkou hřejivosti. „Rach, myslím to vážně, mám zásuvku plnou starých mobilů. Jeden si vezmi, prosím.“ Usměje se na neteř. „A pro tebe to platí taky, ano?“

„Strejdo M., máma se nestydí. To bys už měl vědět. Někdo, kdo píše po třídních schůzkách učitelům děkonný dopis, význam slova stud nezná.“

Rachel nezvedne pohled. „Takže zdvořilost se dneska chápe jako ostuda? A, Marcusi, já nechci nový telefon. Co když přijdu o všechna čísla?“

„O všech pět?“

Neskočí mu na návnadu a bratrova otravného rýpání si nevší-má. Aspoň bych řekla, že se jedná o takové bratříčkově štourání, ale kdo ví? To, že tady všichni ztrácejí zábrany, nikomu z nás nepomáhá.

Rachel konečně svůj telefon odloží. „Bohužel nic. Jen pár fotek, jak Clara a Danny hrají swingball, a to bylo už předtím.“

„Já se podívám později,“ dodá Kirstie. „Danny mi hodil dneska ráno mobil do záchodu, takže ho ještě suším v sušárně. Kdo by chtěl mít malé děti?“

„To neříkej, Kirst,“ oponuje jí Rachel jemně a podává jí hrnek s čajem. „Vyrostou tak rychle. Za chvíli si bude dávat přihlášku na univerzitu a ty si budeš přát, aby mu zase byly čtyři roky a házel mobil do záchodu.“